

Thơ Phạm Doanh

12B7—1970

Cho những người bạn thiết

Gọi thêm bầu nữa để mà say
Bạn hữu gặp nhau được mấy ngày
Rồi mai ta trở về xứ lạ
Uống rượu một mình có chi hay

Thế hệ chúng ta hồng một đời
Đứa thì xa xứ đứa nổi trôi
Bao nhiêu mộng ước ngày xưa ấy
Như nước trôi qua kẽ tay rồi

Bạn bè mỗi đứa một đường đi
Gặp lại hôm nay mộng ước gì
Nhìn cảnh cuộc đời thêm bất lực
Chí khí chôn vùi dưới đáy ly

Thời thế không cho tạo anh hùng
Thắng thì hốt hết bại đành chung
Chúng ta thua ván bài gian lận
Cháy túi đành pha lá cuối cùng

Tụ họp nhau đây được một bàn
Hò trường hã cạn để cười vang
Những thời Petrus xa xưa ấy
Còn lại trong ta khí phách tàn

Cho dù cuộc sống có đổi thay
Ta nhớ cho nhau mãi lúc này
Được say với bạn bè trung thực
Đáng sống làm sao những tháng ngày.

Về thăm trường cũ

Ta trở về đây dưới mái trường
Trên đầu tóc đã điểm màu sương
Cho hồn tìm lại ngày xưa ấy
Khi lòng vừa chớm biết yêu thương

Hun hút hành lang vắng bóng người
Bức tường thoang thoang nhẹ mùi vôi
Nắng hè ảm áp qua khung cửa
Trường xưa nay đã đổi tên rồi

Nhẹ vang tiếng sỏi vọng trong sân
Theo từng nhịp bước của bàn chân
Cột cờ im lặng buồn nghiêng bóng
Hàng cây thay lá đã bao lần

Vọng đến trong tim vạn tiếng cười
Hò reo trong tiếng trống ra chơi
Nô đùa đuổi bắt trên sân rộng
Đến giờ vô học cũng chưa thôi

Nao nao vào lớp học năm xưa
Bâng khuâng biết nói mấy cho vừa
Bảng xanh in bóng cô thầy cũ
Vết mực trên tường đã nhạt chưa ?

Cuối lớp gục đầu trong kỷ niệm
Bạn bè từng đứa gọi thăm tên
Quần xanh áo trắng thời xa vắng
Băng ghế đều hiu gọi nỗi niềm.